

Honorable Consellera,
Comissionada, autoritats,
Distingits professors i professores, amics, nous membres del Claustre de la UdG,
Membres de la comunitat universitària,
Senyores i senyors,

Avui celebrem, en el si de la nostra institució, un acte del tot singular. Acostumats com estem a la vida de cada dia, amb acords de govern, discussions de pressupostos, planificació de la docència, integració europea, recerca...; acostumats com estem al treball quotidià que se centra en les classes, en els laboratoris, en les biblioteques..., avui celebrem un acte acadèmic del màxim nivell i significació universal.

Més enllà de la celebració, de la festa, avui fonamentem la vigència de la institució universitària i del que representa.

Aquesta és la quarta vegada, al llarg dels seus anys d'existència, que la Universitat de Girona investeix doctors *honoris causa*. Per això ens trobem davant d'una cerimònia capital, per bé que, segons l'estil de la Universitat de Girona, discreta i emotiva.

Abans de res, deixin-me que agraeixi a l'Ajuntament de Girona el fet d'haver-nos cedit l'espai del Centre Cultural La Mercè, com ja havia succeït altres vegades, per a un esdeveniment així. Moltes gràcies.

Els doctors que passen a formar part del Claustre Universitari com a reconeixement del prestigi que han acumulat al llarg de la seva trajectòria professional, dels mèrits que han contret i de l'estima que

els tenim, honoren tota universitat i li atorguen un rèdit suplementari. Pensem que la Universitat de Girona assumeix l'experiència i la saviesa dels nous doctors a través de la seva voluntat crítica i del seu esforç per transmetre el coneixement. Crítica i coneixement: aquest és el missatge que transmet la Universitat de Girona en una cerimònia com la d'avui. Universitat és reconeixement dels mèrits i perspectiva de reflexió radical. Ens identifiquem amb el rigor i no pas amb la grandiloqüència.

El fet de presidir per primera vegada una investidura així, he de reconèixer que em fa ser feliç i intentaré explicar-los-en el perquè.

Al llarg del temps, la Universitat de Girona ha nomenat doctors *honoris causa* en diferents disciplines, a proposta de diversos departaments o facultats. Hi comptem representants del món artístic, cultural, científic, persones que han ofert a la societat una destacada aportació perquè el conjunt de la ciutadania sigui més civilitzat, més harmònic, més just. Els doctors *honoris causa* passen a formar part del Claustre de la Universitat, tal com vol la tradició, i tal cosa vol dir que aporten el seu tarannà, la seva saviesa, la seva pròpia personalitat, al desenvolupament i la millora dels objectius de la institució.

Una universitat es distingeix per molts aspectes, però també pels doctors *honoris causa* que nomena, els quals ho són perquè la Universitat ha percebut en ells, en la seva obra, una conducta exemplar que ha de servir com a referència per a la resta de la comunitat.

Estem orgullosos, com a Universitat de Girona, de la galeria de doctors *honoris causa*, així com de les persones, homes i dones, que han contribuït, des de fora, a la vitalitat de la UdG.

Avui tinc l'honor de representar la Universitat en aquesta acollida, en aquest homenatge, en aquest reconeixement públic. La Universitat com a institució es presenta al món, a la societat, per la qualitat de la docència, per la intensitat de la recerca, per la voluntat de transferència.... però també per totes aquelles persones a qui ha decidit de reconèixer com a pròpies. Homes i dones que passen a ser membres de la Universitat de Girona, amb totes les conseqüències, amb total estimació. Homes i dones amb els quals s'amplia el ventall de professorat i l'intercanvi d'idees. Homes i dones que són, en part, l'exemple del nostre estil i de la nostra manera de fer, que dibuixen part de la història, de la nostra història.

M'han de permetre un excurs. He dit homes i dones, però en realitat hauria de dir "dona". La doctora Carmina Virgili és avui la primera doctora *honoris causa* que investeix la UdG. Aquesta circumstància és, doncs, doblement emocionant perquè expressa la voluntat de la Universitat de Girona de defensar sempre un igual reconeixement de mèrits i una explícita igualtat de les persones.

Aquest acte no és gens habitual. És extraordinari i esplèndid, i avui es tenyeix d'un color peculiar. Més enllà dels mèrits evidents que hem escoltat, més enllà de la personalitat de cada un d'ells, tant el doctor Pannikar, com la doctora Virgili o el doctor Rodés es caracteritzen per un aspecte que, si em permeten, destacaré de manera especial. És, segons com, el fil conductor de la cerimònia.

Tots ells tenen una indiscutible vàlua professional, un inqüestionable currículum científic i literari. Tots són persones que han destacat en la investigació i la reflexió. Uns doctors *honoris causa* que honoren la universitat que els investeix. Més enllà d'això, tanmateix, més enllà de l'evidència, hi ha una base compartida.

Entenen la ciència, la filosofia, la medicina, com un acte d'humanització, com un exercici de donar-se a l'altre, d'oferiment de les pròpies idees i de les pròpies energies, per a una millor convivència. I tot això des de la soledat de qui reflexiona o des de la inquietud de qui organitza un equip. Sempre amb la voluntat expressa d'entrar en una dimensió que s'allunyi de l'estricta acumulació acrítica del coneixement. El Dr. Panikkar, la Dra. Virgili i el Dr. Rodés han anat a l'essència de l'universitari: l'ésser humà en la seva plenitud. A través del pensament, de la pràctica, gràcies a la seva visió de futur, lluitant per una ciència acostada al ciutadà, per una medicina avançada, que també vol dir humanitzada, per la confluència de les civilitzacions.

I ja que la investidura com a doctors *honoris causa* és un acte en què es fa públic el reconeixement a unes persones concretes, per unes qualitats concretes, deixin-me que m'adreci, de manera directa i personal, als nous doctors *honoris causa* de la UdG, i que faci un breu esment de cada un d'ells, a tall de benvinguda a la nostra comunitat universitària.

Primer de tot, a la doctora Carmina Virgili, a qui agraeixo l'exemple que ens ha donat com a científica implicada en el món contemporani, en la tasca política i social, en la lluita pel reconeixement de la dona, en la gestió universitària. En ella es resumeixen els atributs del docent i l'investigador, que alhora sent la necessitat de participar en la societat, una tasca indefugible per a tot intel·lectual. Carmina Virgili, la primera dona que és *honoris causa* per la UdG, ha impulsat la universitat des dels àmbits de la recerca, la docència i la gestió, i també ha actuat més enllà, en el vessant públic, amb càrrecs en el govern en una labor continuada a favor dels principis ètics i democràtics. Moltes gràcies.

Al doctor Raimon Panikkar, també gràcies. Moltes gràcies per ensenyar-nos a pensar en la saviesa que es desprèn de l'amor, segons les seves pròpies paraules, més enllà de l'amor a la saviesa que es desprèn de la filosofia. El seu exemple constant de reflexió sobre la religió i sobre la cultura, les religions i les cultures, ens invita sempre a mantenir obertes les portes del diàleg, de l'interès per l'altre. En la seva voluntat de saber hi ha implícit el desig de pluralisme. El seu mestratge va més enllà de la seva obra i passa per la seva actitud davant del món: tot un mirall on els universitaris podem anar a buscar les claus per entendre i comprendre, no pas per confirmar les certeses sinó per establir els dubtes que ens fan ser més humans, més solidaris.

I, finalment, al doctor Joan Rodés, i en nom de la Universitat, em plau agrair-li de tot cor la predisposició a col·laborar amb la UdG per a la implantació dels estudis de Medicina. La seva presència, els seus consells, la seva energia, han estat clau per adonar-nos del gran repte que tenim entre mans i per convèncer-nos dels actius que no podem, ni volem, desapropiar. Més enllà de la vàlua científica, impecable, la figura de Joan Rodés és, per a nosaltres, la de l'amic que reconforta. En certa manera, la seva trajectòria professional és la de metge que viu pels malalts i per la investigació que millora la seva professió i la condició humana. És el que volem per a Girona i és el que ell ens ha mostrat. Des de la seva condició de referent mundial, Joan Rodés és també el nét del metge rural de Rodanyà, a Tarragona, i potser és en aquest lligam sentimental on cal anar a cercar la seva vocació de servei. Moltes gràcies.

Ja els tenim entre nosaltres i, com deia Petrarca, ens podem alegrar en aquesta nova estació que els acull i que ens acull. Gràcies de tot cor pel seu tarannà, pel vostre tarannà... Gràcies pel vostre mestratge.

La Universitat de Girona integra els doctors Pannikar, Virgili i Rodés en el seu Claustre i també ho fa extensiu, si em permeten, a la societat gironina de la qual formem part. És per a nosaltres un goig de compartir l'honor de la seva causa amb tots aquells que prestigien i estimen la Universitat de Girona, amb tots aquells que lluiten pel seu futur.

Moltes gràcies!

Anna M. Geli de Ciurana

Rectora de la UdG

28 d'abril de 2008